

Konkurslovens Bestemmelser om Handlende og med dem ligestillede Næringsdrivende, under hvilke Skibsredere ere indbefattede, medens Medtagelsen af Apothekere stemmer med; hvad der allerede nu er Regel efter Forordn. 1 Juni 1832. De særlige Grunde, som have ført til at udelukke de to nævnte Slags Virksomhed fra Firmalovsudkastet, og som for Skibsredereis Vedkommende findes nærmere udviklede i den ovennævnte Kommissionsbetænkning, ere uden Anvendelse her.

§ 1 Litr. d har man, overensstemmende med Firmalovsudkastet, foreslaaet Bogføringspligten udstrakt til Sparekasser og til ethvert Aktieselskab eller Kommanditaktieselskab, der driver nogen paa Erhverv rettet Virksomhed, uden Hensyn til dennes Bestaaffenhed iøvrigt. Dette sidste stemmer med, hvad der er Regel efter flere nyere fremmede Love, saaledes den tyffe og den ungarske Handelslov og den schweiziske Obligationsretslov, hvilke Loves herhenhørende Bestemmelser endog omfatte saadanne Aktieselskaber og Kommanditaktieselskaber, hvis Virksomhed ikke gaar ud paa Erhverv.

Hvad endelig angaar § 1 Litr. e., vil det ses, at denne Regel paa en Maade danner et Supplement til Paragrafens øvrige Indhold; thi medens dennes øvrige Bestemmelser paalægge visse Klasser af Næringsdrivende at føre Handelsbøger, tilsigter Litr. e. at lægge Forpligtelsen paa saadanne enkelte Næringsdrivende, hvis Forretning undtagelsesvis drives i et Omfang, der gjør den egnet til at underkastes Lovens Regel, medens den efter sin almindelige Bestaaffenhed ikke kan siges at være egnet hertil og derfor heller ikke gaar ind under Paragrafens Paabud i saa Henseende. Exempelvis kan nævnes Høsterforretninger, Marklandjufferforretninger og den Handel med Andres Frembringelser, som er hjemlet Haandværkere ved Næringslovens § 23. Disse Forretninger ville i den store Almindelighed være af den Bestaaffenhed, at der ikke for deres Vedkommende vil blive Tale om Benyttelse af Kredit i noget større Omfang, og en Forpligtelse for deres Indehavere til at føre Handelsbøger maa saaledes i Almindelighed anses overflødig, ligesom den i Reglen vilde være uigjennemførlig paa Grund af, at de Paagjældende ikke ere og efter Forretningens Bestaaffenhed ikke heller kunne forlanges at skulle være i Besiddelse af de Evner og Kundskaber, der udfordres for selv at føre saadanne Bøger, medens Forretningens Omfang ikke heller tillader dem at holde Andre til at føre dem. Paa den anden Side maa det erkjendes, at enkelte af disse Forretninger drives i et saadant Omfang, at der kan være Grund til

at søge dem dragne indenfor Rækken af dem, der skulle føre Handelsbøger. Det vilde nu efter Ministeriets Skjøn være at gaa for vidt, hvis man, som forøvrigt Sø- og Handelsretten har henstillet og Grosjerersocietetets Komite bestemte foreslaaet, vilde af Hensyn til saadanne Undtagelser, som nærmest maa søges i Kjøbenhavn og de større Kjøbstæder, drage hele den paagjældende Klasse ind under Loven. Alt fornødent Hensyn til dem er formentlig taget ved den af Ministeriet i Litr. e. foreslaaede Regel. Thi ikke alene er der herved aabnet den Paagjældende selv Afgangen til ved at underkaste sig Lovforslagets Bestemmelser at opnaa at komme til at indtage en anerkjendt handelsmæssig Stilling og derved styrke sin Kredit; men hvad der er det Vigtigste, der er givet de Kreditydende et Middel til at tvinge de Paagjældende til at underkaste sig Lovens Bestemmelser ved at betinge Krediten af, at saadant sker i Genhold til Lovforslagets heromhandlede Bestemmelse, et Middel, som man ikke paatvivler, at den reelle Handel, støttet af Bankerne, vil bringe til Anvendelse i det Omfang, hvori det er fornødent for at bringe de Forretninger, der have en virkelig handelsmæssig Karakter, ind under Lovens Forpligtelse.

Bestemmelserne i Forslagets §§ 2 til 9 ere, som allerede foran berørt, holdte i væsentlig Overensstemmelse med de tilsvarende Bestemmelser i den svenske Lov af 1855. Efter det i flere nyere fremmede Love givne Exempel har man i § 5 ved Siden af indkomne Forretningsbreve udtrykkelig nævnt Telegrammer, ligesom man i § 9 har, i Lighed med hvad der er foreskrevet om Handelsbøger, fastsat den Tid, i hvilken Breve og Telegrammer skulle gjemmes, til 10 Aar. I § 7 har man, overensstemmende med den svenske Lov, optaget en udtrykkelig Bestemmelse om, at Statusopgjørelserne i en Forretning, som drives af et ansvarligt Selskab, skulle underskrives af alle de ansvarlige Deltagere; men derhos har man ment, at Paragrafen burde indeholde en tilsvarende Bestemmelse for Selskaber af andet Slags, i hvis Bestyrelse flere Personer have Sæde.

Med Hensyn til Bestemmelsen i Forslagets § 10 bemærkes, at man har anset det for givet, at den hidtil gjældende Stempelpligt for Handelsbøger bør ophøre; som ovenfor berørt, finder heller ikke nu en saadan Pligt Sted med Hensyn til den i Konkurslovens § 148 ommeldte Statusbog. Fremdeles har man antaget, at der ikke er tilstrækkelig Grund til at bibeholde den nu stedfindende